

CĂRTURARI BUCOVINENI ÎN SURGHIUN (I)

ION FILIPCIUC

Prezentăm, în cele ce urmează, un set de scrisori inedite, primite de prof. univ. dr. Stan M. Popescu, pseudonimul literar al bucovineanului Ovidiu Găină, despre care, în *Opisul emigrației politice. Destine în 1 222 de fișe alcătuite pe baza dosarelor din arhiva Securității*, publicat de Mihai Pelin, București, Editura Compania, 2002, aflăm următoarele: „Alias Stan M. Popescu. Născut în 1918, la Solca, județul Suceava. Membru marcant al Mișcării Legionare. După rebeliunea din ianuarie 1941, a părăsit clandestin România, refugiindu-se în Germania. În iarna 1944–1945, a fost parașutat de nemți în nordul Moldovei. Informația a fost furnizată de Eugen Țurcanu, în cursul interogatoriilor la care a fost supus în 1953–1954. Acesta îl cunoscuse în epocă la Câmpulung Moldovenesc, unde trăia ascuns în casa din Str. Parcului, nr. 6. Se pare că nu s-a angajat în misiunile încredințate de Reich, descurajat de evoluția evenimentelor, și a reușit să plece din țară, fără a fi depistat de organele Siguranței. Inițial s-a stabilit în Italia, apoi a emigrat în Argentina, la Buenos Aires. În exil a făcut carieră ca psiholog, filosof și politolog. Dintre cărțile lui, merită amintite *Foamea de Dumnezeu*, *Introducere în filosofia istoriei* și *Autopsia democrației*, publicate în 1955, 1961 și, respectiv, 1989” (p. 137).

Date mai amănunțite despre Ovidiu Găină (Stan M. Popescu) sunt furnizate de rapoartele oficiale publicate în *Rezistența armată în Bucovina, 1944–1950*, vol. I, de Adrian Brișcă și Radu Ciuceanu, București, Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, 1998, p. 168, 169, 171–172, 204–206, 208, 242–243, 248–249, 275–278, 301, 337–342, 345 și 398–399, unde avem reproduse declarații ale diferiților luptători despre acțiunile lor armate împotriva ocupantului sovietic, în împrejurimile muntelui Giupalău.

Ovidiu Găină, născut în Solca, în 8 noiembrie 1918, după alte surse în 1914, licean în Câmpulung Moldovenesc – de unde a fost exmatriculat (cf. Ion Filipciuc, *Scandalul de la Liceul Câmpulung Moldovenesc*, în vol. Alexandru Bogza, *Antinomii tonale*, Câmpulung Bucovina, Biblioteca „Miorița”, 2006, p. 147–166) – și Rădăuți, apoi student, absolvent al Facultății de Filosofie din Cernăuți (cu prof.

Analele Bucovinei, **XVII**, 2 (35), p. – , București, 2010

Traian Brăileanu), specializat în sociologie (cu prof. Philip Lersch) la Universitatea din Berlin și în psihologie, cu un doctorat la Universitatea din Viena; va preda la Universitatea Centrală din Madrid (Catedra dr. Santiago Montero Diaz) și se va titulariza apoi ca profesor de psihologie aplicată la Universidad del Salvador din Buenos Aires, cunoscând o strălucită carieră – decanul Facultății de Psihologie Industrială, specialist în Ministerul Educației din Argentina, cu studii științifice publicate în periodice academice și volume proprii, semnate Stan M. Popescu: *El hambre de Dios*, Buenos Aires, Editorial Perlado, 1961; *Introducción a la Filosofía de la Historia*, Buenos Aires, Editorial Lasere, 1961; *Auge y Ocaso de la Aristocracia*, Madrid, Editorial Sala, 1974; *Autopsia de la Democracia. Un estudio de la Anti-Religión*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1984, 500 p.; *La obsesión por el cambio*, Buenos Aires Editorial Euthymia, 1988; *Cultura y Libertad*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1990, 244 p.; *Psicología de la Política*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1991, 218 p.; *La democratización de la cultura*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1992, 210 p.; *Ley, Libertad, Hybris*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1993, 300 p.; *Voluntad Divina y Democracia*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1994, 346 p.; *Teoría de la Historia*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1995, 282 p.; *Cristianismo o Democracia*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 1998, 400 p.; *Los grandes enemigos del equilibrio interior*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 2000, 416 p.; *Crâmpeie din sbuciumul exilului*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 2001, 70 p.; *Legionarismul între Paideia și Politică*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 2001, 84 p.; *En busca del jardín interior*, Buenos Aires, Editorial Myrna, 2002; *Legionarismul sau trăirea virtuților*, Buenos Aires, Editorial Euthymia, 2001, 246 p.; *Lupta legionarilor împotriva invaziei sovietice în Bucovina (1945)*, Cu un epilog pentru tinerii care în anul 2037 vor avea 15–25 de ani, Buenos Aires, 2002; *La Adolescencia y los padres como educadores*, Buenos Aires, Editorial Dunken, 2004, 390 p.

Ovidiu Găină are un frate mai mare, Valerian, născut la Solca, în 15 iunie 1913, doctor în medicină veterinară al Universității din București (1940), supranumit de prieteni „trubadurul Bucovinei”, pentru repertoriul său muzical: compoziții proprii, cântece bătrânești, române, piese de muzică ușoară din anii 1932–1936, arii de operă și operetă, cuplete celebre din creația lui Constantin Tănase, versuri din lirica lui Eminescu, Coșbuc, Topârceanu, Minulescu, Demetrescu-Gyr. Refugiat din Bucovina, împreună cu prietenul literat, prof. univ. Leca Morariu, la Câmpulung Muscel, de unde este arestat și condamnat la închisoare, la 27 mai 1950, pentru uneltire contra ordinii sociale, din care este eliberat – în închisorile Pitești, Jilava și Aiud s-a salvat prin cântec – la 31 iulie 1964. Va muri în ziua de 15 iunie 2000, în Câmpulung Muscel. (Cicerone Ionițoiu, *Victimele terorii comuniste. Arestați, torturați, întemnițați, uciși. Dicționar*,

Lucrare revizuită de prof. univ. Florin Ștefănescu, vol. IV, București, Editura „Mașina de scris”, 2002, p.134; Angela Sehlaneș, *Valerian și Ovidiu Găină*, în „Anuarul Colegiului Național «Eudoxiu Hurmuzachi» Rădăuți pe anii 1999–2000 și 2000–2001”, Rădăuți, Editura „Septentrion”, 2001, p. 81–85; Vasile I. Schipor, *Bucovineni în spațiul concentraționar comunist*, în „Analele Bucovinei”, anul XIII, nr. 2, 2006, p. 535–608).

Între aspectele mai puțin cunoscute din desfășurarea celui de-al Doilea Război Mondial ar trebui amintit desantul aerian din ziua de 25 martie 1945, pe muntele Giumalău, din Bucovina, cu un grup de luptători pregătiți să țină piept invaziei sovietice în interiorul statului român. Concret, echipa condusă de Ovidiu Găină, formată din șapte luptători (Aurel Gherase, 24 de ani, student; Ion Macovei, 40 de ani, muncitor; Mircea Alexandru, 25 de ani, student; Mitu Oprea, 37 de ani, sergent; Ioan Radu, 23 de ani, student; Ilie Tinta, 25 de ani, student; Iosif Vișoianu, 23 de ani, student), a fost parașutată – din greșeala pilotului ori cu un scop deturnant – în pasul Măgura Tihuței. Aceștia au fost nevoiți să înfrunte zăpada și frigul, terenul accidentat, lipsa alimentelor și a munițiilor, neîncrederea localnicilor și vigilența jandarmilor români ori a cercetașilor sovietici, pentru a se instala în ascunzătorile din Giumalău unde, în scurtă vreme, s-au adunat aproape 100 de bărbați – între care un grup masiv era condus de Vladimir Macoveiciuc, venit dinspre Vicove – gata de luptă împotriva invadatorilor. S-a format astfel un front montan antisovietic, unde au avut loc lupte cu victorii de partea românească, oprind trecerea Armatei Roșii prin Obcinile Bucovinei spre Ardeal. Ceea ce a împiedicat un final demn de anele istoriei a fost pactul dintre Ana Pauker (din partea oficialilor români promoscoviți) și Nicolae Petrașcu (comandantul legionarilor români, aflat în București), în temeiul promisiunii unei viitoare libertăți.

Ca șef al acestei unități de guerilă românească, Ovidiu Găină se deplasează până la București, cere explicații de la Petrașcu, primește poruncă de încetare a luptelor împotriva sovieticilor, se întoarce în Giumalău, supune la vot ordinul transmis și majoritatea partizanilor hotărăsc să se disperseze resemnați din fața invadatorilor. Armele și muniția, capturate de la sovietici, au fost îngropate într-o „tihăraie” de la poala muntelui Giumalău și nici astăzi, după mai bine de jumătate de veac, nu se cunoaște locul depozitului. Din această primăvară fierbinte, memorialistul îi mărturisea prietenului său Vasile Posteucă și despre dragostea și logodna cu o fată din partea locului, semn că ținutașii aveau destulă încredere în cei ce luptau contra ocupantului sovietic.

Cartea în care Ovidiu Găină povestește acest episod singular (*Lupta legionarilor împotriva invaziei sovietice în Bucovina (1945)*, Cu un epilog pentru tinerii care în anul 2037 vor avea 15–25 de ani, Buenos Aires, Editura Myrna, 2002, 164 p.) din ultimul război mondial are 17 capitole: *Cuvânt înainte* (p. 9); *Numele legionarilor parașutați* (p.11); *Pregătirea pentru parașutare* (p. 19); *Parașutarea*

de ziua Bunei Vestiri: 25 Martie 1945 (p. 29); *Aruncați pe Muntele Măgura (Maramureș)...nu pe Gimalău* (p. 37); „*A-nceput viifornița...!*” (p. 49); *Întâlnirea cu Alexandru Șutea și doi camarazi în casa brigadierului silvic Nichifrel Orest, pe muntele Giupalău* (p. 57); *O figură de haiduc legionar: Alexandru Șutea* (63); *Organizarea pentru viitoarele acțiuni de guerilă* (p. 67); *Armata sovietică hotărâtă să distrugă guerila legionară* (p. 73); „*Pentr-un român căzut, dușmanul să sape sute de morminte. [...] Oștean al României mele, mergi înainte! Înainte!*” (p. 79); „*Wer reitet so spät durch Nacht und Wind? Es ist der Vater mit seinen Kind...*” *Încorporarea lui Vladimir Macoveiciuc și a fiului acestuia la lupta de guerilă legionară* (p. 87); *Pactul între Petrașcu și Ana Pauker* (p. 93); „*I wandered lonely, as a cloud...*” (p. 99); *Întoarcerea la cabana Patru Păraie* (p. 105); „*Ich hatt' ein Kamarad, einen bess' ren find'st Du nicht...*” (p. 113); *Întoarcerea în Occident și convorbirile cu Horia Sima: „Voi reorganiza Mișcarea pe noi baze!”* (p. 121) și *Epilog pentru tinerii cari în anul 2037 vor avea între 15 și 25 de ani* (p. 149).

Mai limpede, Ordinul Ministrului Afacerilor Interne al Republicii Populare Române, nr. 2 539, din 21 martie 1960, unde „se pun în urmărire pe țară elementele cuprinse în Buletinul de față. În caz de identificare a acestora se va face cunoscut organului care duce acțiunea de urmărire pe țară. Ordinele de urmărire pe țară emise anterior se anulează. Folosirea prezentului Buletin se face în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 155/959 și instrucțiunilor privind urmărirea pe țară. Ministrul Afacerilor Interne, General col. Alexandru Drăghici” îl prezintă, la nr. 827, pe „Găină Ovidiu, zis Norses, fiul lui Grigore și Veronica, născut la 24 aprilie 1918, în com[una] Solea [corect Solca, n. a. – I. F.], reg[iunea] Suceava, fără profesie, fost cu ultimul domiciliu în București. *Semnalmente*: talia 1,70 m, părul ondulat, ochii negri, sprâncenele negre, bărbia ovală, fruntea proeminentă, gura mare, cu buze subțiri. *Rude*: – Găină Grigore, fiul lui Andrei și Roza, născut la 21 octombrie 1880, domiciliat în com[una] Solea*, reg[iunea] Suceava (tată). – Găină Veronica, domiciliată în com[una] Solea*, reg[iunea] Suceava (mamă). – Găină Valeriu, fiul lui Grigore și Veronica, domiciliat în Câmpulung-Moldovenesc, Str. I. V. Stalin, nr. 64 (frate). – Titus Grațîela, născută Găină, fiica lui Grigore și Veronica, domiciliată în com[una] Reuseni, reg[iunea] Suceava (soră). În anul 1944 a fost parașutat în spatele frontului, ca șef al unei echipe de diversiune. În țară a desfășurat activitate legionară și în 1946 a fugit din nou în străinătate. În anul 1954 a fost din nou clandestin în țară, cu misiuni. În prezent se află în Argentina. În caz de identificare să fie reținut. Dosar U. Ț., nr. 1417, la Dir[ecția] a II-a M. A. I.” (p. 207; într-un album, la același nr. 827, se reproduce fotografia bust a celui urmărit).

Textele scrisorilor din paginile de mai jos – redactarea păstrează formele ortografiei din epocă, inclusiv termenii dialectali sau fonetica proprie autorilor –, primite sau expediate de Ovidiu Găină (Stan M. Popescu), cuprind date foarte interesante despre problemele cu care se confrunta emigrația românească, mai cu

seamă în plan cultural și literar, dacă nu și în privința disensiunilor bine orchestrate de ideologii și agenții regimului de la București.

* * *

Martin Heidegger, către Stan M. Popescu

Freiburg i. Brsg 4. Juni 1956

Sehr geehrter Herr Popescu!

Leider kann ich Ihre Bitte, für Ihre Zeitschrift einen Artikel zu senden, nicht erfüllen, weil ich grundsätzlich dies nicht tue. Meine Arbeiten sind für kleinere Publikationen ungeeignet; ich wäre ausserdem nicht in der Lage, die Übersetzung zu überwachen.

Ich wünsche Ihnen einen guten Erfolg in Ihrem Vorhaben und grüsse verbindlich, Ihr M. Heidegger

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A5 (21 x 15 cm), cu antet imprimat „Heidegger / Freiburg i. Br. Zährubgen [întregit cu cerneală] / Bărbud 4...” Semnătura cu cerneală neagră.

[Traducere:

Mult stimată domnule Popescu!

Din păcate nu pot să vă îndeplinesc rugămintea de a vă trimite un articol pentru revista dumneavoastră, deoarece nu fac asta din principiu. Lucrările mele nu sunt potrivite pentru publicații de mai mici dimensiuni; nu aș fi de altfel în situația de a face corecturi în grabă.

Vă doresc succes în proiectul dumneavoastră și vă rămân îndatorat,
Al dumneavoastră, M. Heidegger]

*

Mircea Eliade, către Stan M. Popescu

Swift Hall
University of Chicago
10 Aprilie 1957

Stimate Domnule Popescu,

Primesc chiar acum scrisoarea D-tale din 18 Martie, reexpediată de Uscătescu, și mă grăbesc să-ți mulțumesc pentru invitația de a colabora la Enciclopedia Tematică. Primesc cu plăcere, dar ași vrea să știu cu precizie ce trebuie să scriu despre Istoria Religiilor. S-ar putea scrie din multe puncte de vedere: ce înseamnă azi „Ist[oria] Rel[igiilor]”; cum s-a ajuns la actualele poziții metodologice; cu ce se ocupă Ist[oria] Rel[igiilor]; care sunt principalele probleme, etc. Te rog răspunde-mi în ce sens trebuie scris articolul. De asemenea, când trebuie expediat manuscrisul (23 pag[ini] dactilografiate, dacă am înțeles bine).

Mă bucur să aflu că ai citit cele ce publicasem în țară, când Raiul nu era încă pierdut. Dacă vrei să regăsești acele timpuri, dar mai ales tot ce-a urmat, citește *Noaptea de Sânziene* (= *Forêt interdite*, Gallimard 1955, Colecția „Le Monde Entier”). Este și un fel de istorie a României între 1936 și 46.

Cu cele mai bune sentimente, al D-tale Mircea Eliade

Notă: Text olograf cu cerneală neagră pe coală de hârtie albă, coală format A4 (31 x 19,2 cm).

*

Vasile Posteucă, către Stan M. Popescu

10 sept[embrie] 1967

Dragă Ovid,

Îți răspund la temperatura celestă a bucuriei pe care mi-a adus-o scrisoarea ta. Suntem cumva, gând la gând, cu bucurie interioară, privind spre același luceafăr.

Poemul tău mi-a plăcut mult de tot. E limpezit la niște misterioase intensități ale inimii umile și curate. Sper că va apare chiar în N-rul viitor (nr. 2, an III) al Drumului, dacă mai este loc. L-am trimis imediat lui Novac (că el aranjează materialul la tipografie). Am tăiat numai un cuvânt: sfântă. Am lăsat numai: tineretii. Vei vedea. Sună mai detașat, mai distanțat de involuntarul sectarism al dicționarului nostru. Încolo: splendid!

Mi-a plăcut: Înlemnire. Aduce a «cranii de lemn».

Cât despre rest, mă bucur imens de maturizarea ta interioară, de înțelegerea de frate pe care mi-o arăți. De fapt, așa-i: nu putem fi, fără post și rugăciune. Și cum ne vom uni, cum ne vom regăsi, fără asceza trăirii spirituale? Vei înțelege, poate, acum mult mai bine dacă eu agită-mă forța campaniilor de unire. Unde doi se găsesc la nivelul umilinței și experienței interioare, unirea e gata! E reală. Nu are nevoie de advocați, nici de reclamă. Soarele nu strigă niciodată, dimineața: Iată, sunt! Am lumină! Lumina mea-i mai bună ca cea a altor sori! Nu. El este. El încălzește și arde. Iubește. Și-l slăvește pe Dumnezeu în felul lui unic. Ia, întreabă-te și răspunde-ți cinstit: Câți dintre noi, în exil, mai avem sfânta nebulie a îngenuncherii în rugăciune, a acceptării neantului și a morții?

Iată, deci, dragul meu, direcția în care trebuie să lucrăm. Unde se găsește unul din noi, acolo se mântuie și lumea. Vom fi uniți numai când un anumit proces spiritual se va fi perfectat în sufletele noastre. Altfel, orice manifestare de unire rămâne chimval sunător și trecere de vorbe goale. Face vânt cu pălăria...

Mă bucur să-ți scriu acestea tocmai de ziua mea natală. Am împlinit azi 55 de ani. Mistic $5+5=10$. Ziua de naștere e 10 septembrie și anul acesta are și pe 10, dar și pe 13 ($6+7$) în partea a doua. Acesta e sfântul număr cristic și numărul de destin al Căpitanului și al lui Moța. Iată-mă la 55! Bătrân! Parcă am trăit șapte vieți

și nu una. Dar mulțumesc lui Dumnezeu, inima mi-i tânără și naivă încă. Iar mintea, destul de ascuțită ca să nu fie nici proastă, nici de vânzare. Cu încetul, sper și cred eu că se va deschide un drum și-n fața noastră. Ne vom aduna toți. Sfântul Graal al trezirii... bună, clară, cinstită. Într-un fel, Dumnezeu a binevoit între noi. E cazul deci să arătăm tuturor a lor noștri, în orice tabără și țară s-ar afla, multă dragoste, multă înțelegere. Eu, tot îngenunchind și postind, am avut la un moment dat iluminarea poziției de azi: de a nu scrie împotriva nimănui, de a crea și iubi. De a afirma, mereu, realitatea drumului interior. De aceea nu am răspuns niciodată batjocurilor lui Vălimăreanu. De aceea, am refuzat categoric să dau vreo declarație împotriva lui Horia Sima. Noi nu putem crește și reveni la adevăr, incriminând pe alții, oricât de greșiți ar fi fost sau ar mai fi ei. Și iată, azi am 21 de ani pe acest drum de dragoste, de non-violență. De non-polemică ... nu am ajuns departe. Dar totuși știu ceva ce ne-ar putea scoate pe mulți la liman.

Spune-le toată dragostea mea lui Emil și Tianei, același lucru vreau să spun și eu despre Emil: un om admirabil. Eu am învățat enorm de mult de la el. Fii sigur, dragă Ovid, că, chiar dacă Emil tace: sbaterile noastre au în inima lui un acasă de dragoste. El are marele duh al generației noastre.

Zilele acestea, având vacanță, mi-am rotunjit un nou volumaș de poeme, *În marea și-n mormintele din noi (poeme pentru frați)*, ce va apare la Madrid, pe la Crăciun. Am simțit că prea mă acoperă boicotul tăcerii dușmane. Un nou volumaș îi va saluta pe toți acei care m-au uitat. Și-apoi e vorba de-un dialog cu morții!...

Altfel, scriu cât pot la cartea copilăriei. Anul universitar [se] încheie la 12 Sept[embrie].

Te rog, mai scrie-mi și trimite-mi poeme. Încearcă chiar proză (articole) cu vâna poemelor.

Te îmbrățișez acestui Septembrie în ..., Vasile Posteuca

Notă: Text olograf, cu cerneală albastră, pe hârtie albă, format A4 (31x 19,2 cm), scris față și verso, unde are imprimată anvelopa AÉROGRAMME • PARAVION și adresele expeditorului „Vasile Posteuca / Box 105 / Mankato, Minnesota / 5600, / U. S. A.” și a destinatarului „Mr. / Stan M. Popescu / Bartolomé Mitre 2669 / Buenos Aires / Argentina”.

*

Mankato, Minn[esota]. / 22 Febr[uarie] 1967

Dragă Ovid,

Eu eram gata pregătit să merg până la Chicago. Îmi pare cumva rău că nu poți veni. Dar nu-i nimic. Ne vom găsi noi. Esențialul este să ajungem cât mai mulți dintre noi la un pic de lumină interioară, la dragoste. Oamenii s-au închisat în forme și atitudini vechi, în uri și ireductibilități sufletești. Și-i foarte greu să-i scoți pe creasta luminii. Trudește-te să menții legătura cu cât mai mulți, pledând pentru această mare datorie a inimilor și generației noastre: unirea.

Eu nu pot întreprinde nimic. Nu am timp. Și-n condițiile momentane, mi-aș face numai rău imens și aș strica și altora. Eu, în inima mea, în tot ce fac și scriu, sunt pentru împăcare și întoarcere la Dumnezeu, la linia creștină a d-lui Moța. Întunerecul din noi și din lume ne dezavantajează. Dar biruința va veni. Suntem într-adevăr în slujba unor forțe etern invincibile.

Ești cumpănit și înțelept când spui că trebuie evitate manifestele și proclamările spectaculare. Esențialul este tăcerea și rugăciunea curată a fiecăruia.

Emil mi-a scris frumos despre gândurile și sbaterile tale. El e un suflet ales, cu mare respect față de cuvânt. Natural că el nu vrea să-ți toarne tone de apă înghețată pe cărbunii incandescenti ai acestui ideal ce-ți arde și înobilează inima. Dar cred că el e mult mai cumpănit decât ești tu. El cunoaște bine oamenii. Nu cred că el s-ar aventura într-o asemenea inițiativă, menită să stârnească pasiuni și nedrepte atacuri, răutăți și suspiciuni.

Vei mai scrie. Vom vedea ce se va putea lămuri din gândurile acestea. Eu mă uit adânc în mine și-mi vine să-ți spun că esențialul este să ne pregătim a rezista frumos până la moarte și dincolo de ea. Biruința imediată pentru noi nu se vede la orizont. Chiar dacă ar veni un război și s-ar elibera România, masonii și jidanii vor avea grijă ca nici unul dintre rămașii generației noastre să nu ajungă acolo. Vom fi uciși, accidentați pe drum, trimiși cu avionul la Kremlin, cum i s-a întâmplat lui Nikolaiczik al Poloniei. Noi vom birui de dincolo de morminte. Pentru această viziune trebuie oameni foarte tari. Cei slabi vor cădea în dialoghită, în coexistență, vor face acte de desnădejde. Linia mare ne spune că trebuie să luptăm în toată lumea pentru biruința ideii creștine. Azi domnește Anticrist, integral. Timpul nu e al nostru. Numai jertfa și credința sunt ale noastre. Iată de ce eu merg tot mai adânc în mistică și cred în rugăciune și meditație. La suprafață e foarte puțin de făcut.

Nu exclud politica imediată, dar nu cred în ea. Eu m-am pus pe linia aceasta a certitudinilor interioare. Ascult mormintele. Încerc să răsvedesc o voie a lui Dumnezeu. Întunerecul prin care mergem noi e de lungă durată. Și devine din ce în ce mai greu. Poate cea mai ardentă datorie a noastră, a celor ce avem un pic de condei, este să fim martori, să depunem mărturie, să scriem amintiri, visuri, viziuni apocaliptice.

Cu mare drag, al tău: Vasile

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris față și verso, unde are imprimată anvelopa AÉROGRAMME • PARAVION și, cu cerneală albastră, adresa expeditorului „Vasile Posteuca / Box 105 / Mankato, Minnesota / 5600, / U. S. A” și a destinatarului „Mr. / Stan M. Popescu / Bartolomé Mitre 2669 / Buenos Aires / Argentina”.

*

Mankato, Minn[esota] / 24 August 1967

Dragă frate Ovid,

De-abia acum mă învrednicesc să-ți răspund la ultima misivă. Îți mulțumesc pentru articol. Cred că e în el ceea ce vrea să spună inima noastră iubitoare de neam. Cum avem timp acum, deoarece suntem în căutarea unei tipografii cu literă românească (America a fost ucisă și înmormântată de Petru Lucaci și președintele John Coman) pentru a tipări DRUM-ul, te rog trimite-mi și partea a doua. Voi avea o mai bună idee de ansamblu și voi vedea dacă se poate scoate vreun paragraf, fără să [se] piardă întregul și sensul major al articolului. Nu te superi, pentru moment, dacă te rog să-mi trimiți ceva poeme. Coboară-te pe țurloiul inimii în jos, până la morminte și ascultă geamătul lor de durere, din cealaltă dimensiune. Scrie ceva fierbinte, spiritual, apolitic. Ceva de inimă legionară ieșită în largul cosmosului și botezată în marele duh al umanității, știind totuși de Hristos, de ordinea naturală a lumii, de chemarea din adânc a neamului românesc. Poemul l-aș putea, cred, adăuga, cred, încă la numărul acesta (No. 2, an III), care de altfel e complet, adică are de-acum 40 de pagini.

În privința articolului cu elitele, aș vrea să-ți mai sugerez ceva. Nu te lăsa furat de stilul sec, arid, științific. Încearcă să scrii în sensul Axei. Cu avânt și perspectivă spirituală, cu stil înaripat, chiar dacă nu poetic, cu întorsături noi, fugind de șabloane. Încălzește-ți inima, înainte de a apuca penița în mână. Te rog mult, nu te supăra de acest sfat. Știu că o duci greu. Treaba ce-o faci tu e de stil științific și e greu să treci de la un nivel la altul, dar tocmai aci stă marea biruință a scrisului inspirat, original. El face contactul cu izvoarele din adânc ale inimii crezătoare.

Altfel, nimic nou. Am terminat cursul de vară și am acum, liber până la 23 Sept[embrie]. La 19 August am intrat într-un post negru de șapte zile. Dumnezeu îmi va ajuta să-mi mai reduc animalul la proporții mai decente și să-mi eliberez izvoarele lacrimilor, din inimă. Viața americană, cu sgomotul și viteza ei, e un mare pericol pentru om. Sunt azi în a șasea zi și, mulțumesc cerului, mă țin bine.

Mă simt cumva mai liberat, mai aproape de morți. Citesc. Textele din Moța și Căpitan mi se par acum mai clare, mai mult grăitoare, mai cutremurătoare. Și-apoi, și ca drum interior, postul e extraordinar. Ne ajută să ne vedem în toată micimea noastră și ne reducem la smerenie și adevăr.

După aceste șapte zile, voi începe să-mi scriu *Băiatul Drumului*.

Acum răspund la scrisori. E un moment de criză pe tot exilul. Masoneria americană, care a creat comunismul pentru a-l trânti la pământ pe Isus Hristos, se mai sbate să ne convingă de necesitatea coexistenței, vrea să valideze comunismul. Din această stare de desnădejde mulți ai noștri au muiat-o. Se dau la dialog. Se uită în general că America de azi, coruptă, iudaizată, masonizată, preocupată numai de bani și de luxuri, nu e America cea adevărată. Adevărata Americă va ieși în curând la creastă ca să-și apere existența. Atunci vom vorbi și noi.

Te îmbrățișez: Vasile Posteuca

Ion Filipciuc

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris față și verso, unde are imprimată anvelopa AÉROGRAMME • PARAVION și, cu cerneală albastră, adresa expeditorului „Vasile Posteuca / Box 105 / Mankato, Minnesota / 5600, / U. S. A” și a destinatarului „Mr. / Stan M. Popescu / Bartolomé Mitre 2669 / Buenos Aires / Argentina”. Ultimele patru cuvinte, cu cerneală albastră.

*

Mankato, Minn[esota] / 6 Oct[ombrie] 1967

Dragă Ovid,

Invitația voastră îmi vine ca o mângâiere. Nenorocul este că nu-mi pot permite nici o cheltuială încă. Anul trecut, așteptând viza pentru Statele Unite, am stat șase luni fără lucru și acum trebuie să scap, întâi, de aceste datorii. Eu niciodată n-am putut economisi bani. Am atâți prieteni în nevoi, încât niciodată nu ajung să gândesc la zilele negre. Și-apoi, în ultimii ani se mai adaugă și familia: Doina și Doru, Zamfira. Apoi Gheorghe, Visarion și Leontina. Și câți alții. Și, peste toate, nu uita DRUM-ul. Trei sferturi din cheltuieli le acopăr eu. Petra m-a lăsat la greu. Iar Novac are șase copii. E sărac. Îmi voi putea permite această călătorie, dulce ca o ispită a amintirilor și a prieteniei, de-abia la anul.

Drept să-ți spun, aș risca-o și acum, cu bani împrumutați, dar trebuie să merg de Crăciun la Windsor, Ontario, în Canada, să stau de vorbă pe îndelete cu un văr și consătean de-al meu, care a fost vara asta la Stănești și la București, și i-a văzut pe ai mei. Mai mult: mi-a adus de la ei o bandă magnetofonică, cu saluturi, cântece, poeme recitate, lacrimi etc. Banda mi-a trimis-o aicea și o ascult, dar aș vrea să-l aud direct, să-mi spuie anumite lucruri, pe care ai mei nu le-au putut pune pe bandă, deoarece banda s-a înregistrat sub supravegherea unui politruc. Totul a fost controlat, deci. Natural, ai mei au exprimat anumite gânduri și simțiri prin simboale, cântece, oftături, lacrimi etc., dar totuși se vede bariera, călușul tiraniei pus la gura oamenilor.

Așa că, de Crăciun, voi fi la Windsor. Nădejdi nu am. Tot ce am încercat până acum, ca să-i aduc pe ai mei, a dat greș. Politicianii americani m-au lăsat din brațe, ca pe un fascist ce sunt și ca unul care n-am primit să mă alătur lor, adică să mă fac mason. Iar cei de la București cer de la mine un preț pe care eu nu-l pot plăti. Ei vor să mă reducă la tăcere ori, mai mult, să mă facă să lucrez pentru ei. Asta eu n-o pot face. Familia mi-i dragă, dar după moartea lui Moța nu mai pot pune familia înaintea neamului, înaintea lui Dumnezeu.

Vom mai vedea ce aduce timpul, dar bine nu se mai vede la orizont. Stăpânii lumii vestice (masonii) merg la colaborare lungă cu comuniștii. Gândul lor nu e doborârea comunismului ateu, ci numai dărâmarea creștinismului. Ei au un singur dușman, ca și comuniștii: pe Isus Hristos. Cine ar putea crede ca Americanii să fie atât de proști încât să-și lege singuri funia de gât? Și, uite, sunt. Asta e realitatea.

Văzând preacurvirea Vestului, mulți dintre ai noștri cad, se dau la dialog. Eu cred că e cazul să murim frumos. De-o veni Maibinele, vie! De nu, noi ne simțim fericiți să murim pentru Hristos și întru Hristos. E dură această stare: Die redliche Entbehrung aller Tröstung (cum zice Rilke)...

Spune un salut drag lui Emil și Tianei. Cu drag: Vasile Posteuca

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris față și verso, unde are imprimată anvelopa AÉROGRAMME • PARAVION și, cu cerneală albastră, adresa expeditorului „Vasile Posteuca / Box 105 / Mankato, Minnesota / 5600, / U. S. A” și a destinatarului „Mr. / Stan M. Popescu / Bartolomé Mitre 2669 / Buenos Aires / Argentina”. Semnătura cu cerneală albastră.

*

Stan M. Popescu, către Vasile Posteuca

[Antet imprimat:]

Stan M. Popescu

Bartolomé Mitre 2669 – Buenos Aires

Republica Argentina

B[uenos] Aires, 2. III. 67

Dragă Vasile,

Rândurile tale sunt pline de măreț sbucium. Mergi pe dimensiuni superioare. Tinzi spre ținte anagogice, proprii ascetismului creștin. Ai ajuns să te desprinzi de contingentele evenimentelor și actualului. Nu m-aș fi interesat de unire, dacă n-aș avea o ciudată presimțire de înfrângere a forțelor luciferine, cu intervenții care scapă înțelegerii raționale. Ne vom întoarce în țară. Ne vor primi ai noștri sdrobiți și umiliți. Și cei ce nu s-au plecat, chiar și aceia (puțini de tot) care au refuzat să detracteze, să arunce cu noroiu în figura Căpitanului și a lui Moța, chiar și aceia ne vor primi sfârtecați sufletește după atâta amar de durere. Noi, înțelegători cu unii și cu alții, îi vom strânge la piept. Dar, după emoția revederii, va veni crunta întrebare: pe cine urmăm? Unii dintre noi vom răspunde: pe Garneta, alții pe Sima, alții pe Iasinschi, alții pe Papanace...

Apoi va veni o nouă dezbinare. Cei din țară se vor dezbină ascultându-ne pe noi, pe care ne așteptau INTACTI, drepti „ca un stâlp de pară”, integrii, cu mintea clară, TARI! Nu le vom putea spune: suntem uniți, hai să ne unim cu toții și să zdrobim mitul dezintegrării organizațiilor și mișcărilor care ruginesc după moartea Șefului!

Sforțarea care trebuie să ne-o impunem e minimă: să stăm de vorbă între noi și să vedem realitatea. SĂ LĂSĂM LA O PARTE PE ACEIA CE SE ADAPĂ DIN VENINUL URUI! Să strângem pe cei ce mai cred în învierea Neamului, în Legiune, în jurământul Moța-Marin. Vom fi mulți!

Emil, când stă de vorbă cu mine, e de aceeași părere. Probabil că nu vrea să mă contrazică, căci el vorbește mai des cu unii care într-adevăr că nu vor ajunge niciodată să se hrănească din „mistuitoarea flacăra” a dragostei. E dezamăgit, deci. Totuși voi sta de vorbă din nou cu el, căci în ultimii ani mi s-a părut că gândim și simțim la fel. Dar, chiar în urma scrisorii primite de la el, cred că simte la fel ca noi. Oricum, voi mai sta de vorbă cu el.

În ce privește perspectiva luptei jidanilor și masonilor de a ne împiedeca întoarcerea în țară, drept să-ți spun, nu cred să reușească. În primul rând nu cred că vor avea suficiența tărie de a subjuga din nou neamurile. Vor interveni factori noi, care nu stau în calculele lor. Dar, chiar în situația favorabilă lor, nu cred că ar putea să ne împiedece o reîntoarcere la glie. Ne-ar considera prea bătrâni, vâlguiți și neprimejdioși.

Ne vom întoarce deci. Vom ridica din nou steagul și vom învinge. O nouă generație va realiza visurile Căpitanului și ale lui Moța, dar fără noi, cum va putea moșteni generația nouă patrimoniul sfânt al acelor ce s-au jertfit?

Oricum, nu trebuie să-ți faci prea mari griji. Nu voi publica nimic ce ar putea compromite pe cineva. Nici nu cred să public nimic în numele meu. Unicul lucru ce-l voi face este să mai scriu câte o scrisoare camarazilor. Poate că într-o bună zi se vor găsi 10 sau 15 C[omandan]ți Ajutori care să rupă zidul tăcerii. Eu îi voi urma cu drag. Până atunci lucrez și eu ca și Emil, ca și tine. Lucrez și asist neputincios la apariția ridurilor, a durerilor de șale și a albirii părului. Doar noaptea, în tăcere, mă simt din nou ca înainte, când mă rog.

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (28 x 21 cm), pe o singură față, cealaltă probabil pierdută.

*

Vasile Posteucă, către Stan M. Popescu

Mankato, Minn[esota] / 12 Martie 1967

Dragă Ovidiu,

Nu fi trist. Emil și cu mine vom fi mereu alături de eforturile tale. Nu-ți condiționa activitatea și credințele de cele ce vedem și facem noi. De altfel nici nu vreau să-l implic pe Emil în atitudinea mea, măcar. Hai să vorbim numai de mine. Nu pot face mai mult. Văd din tristețea ta că ești foarte aproape de ceea ce eu am ajuns să numesc renunțarea la lume și, mai ales, renunțarea cinstită și definitivă la orice consolare. Din această atitudine, vei ajunge repede la convertirea desnădejzii în optimism. Unul real, fără vorbe mari, fără trâmbițe. Și din el, din acest optimism, vei iubi și înțelege lumea și oamenii (semenii) altfel: mai cântărit, mai aproape de inimă și de adevăr.

Nu renunța la scrisorile tale, pledând unirea. Dă-i înainte. Vorbești în pustiu atâta vreme cât oamenii nu s-au găsit pe ei înșiși, dar nu te da bătut. Eu nu merg pe acest drum, pentru că nu vreau să pun carul înaintea boilor. Acolo unde unul din noi se găsește pe el însuși, lumea e mântuită și unirea e făcută. Doi care au unirea în inimă se înțeleg imediat, fără multă avocatură. Nu uita ce-a spus Căpitanul: Legionarismul nu poate veni la putere prin lovituri de stat, prin violențe. Vom birui în neamul românesc când un anumit proces sufletesc se va fi desăvârșit în majoritatea sufletelor. Ori, acest proces sufletesc nu e desăvârșit încă în noi, din punct de vedere al unirii, al eliberării interioare. Oamenii nu s-au încreștinat încă. Nu se roagă, nu știu ce-i aia meditația, râd când începi să le spui despre necesitatea drumului interior. Cu cine să vorbești? Cu cine pornești la drum? Cu cine voi face unirea?

Te temi că se va prăpădi legionarismul? Cum s-ar putea prăpădi jertfa lui Moța? Cum se poate prăpădi o esență divină? Nici învățătura și jertfa Căpitanului nu se va prăpădi. Ele au căzut în brazdă bună. Vor rodi. Acum condițiile sunt neprielnice.

Nu poate bobul nici încolți măcar, în iarnă și viscol. Dar va veni primăvara adevărată și atunci bobul de grâu va da colț și va înverzi câmpurile țării și se va pârgui o recoltă splendidă. În altă generație. Nouă ni se cere numai să nu ne pierdem credința, să nu trădăm adevărul, să nu oprim rugăciunea. Guvernările nu mai contează. Noi guvernăm din opoziție. Totul e numai să fim opoziție reală, plină de duhul marilor semne și rupturi. Cât despre întoarcerea în țară, deși nu o exclud, eu nu cred în ea. Adică nu sper în ea. Mă pregătesc de moarte aici, prin străini. Noi vom birui din morminte.

Caută deci și dă lupta, în termeni de adevăr etern și de esențe, pe planul mondial, acolo unde te afli, din profesia pe care o plinești, cu oamenii pe care Dumnezeu ți i-a pus la îndemână. Adevărul nostru se lasă tradus în orice limbă, în orice situație, la orice nivel spiritual și politic. Fii cetățean al lumii și ostaș al lui Hristos. Se dă azi în lume o formidabilă luptă pentru și contra lui Hristos. În America domnește integral Anticrist. Hristos e prigonit. Se trage cu milioane de mitraliere de mișelie în obrajii Lui. Iată planul actual. Cu drag: Vasile

P. S. Te rog trimite poeme (mai multe) pentru „Drum”. La fel, articole de spiritualitate, de credință, de cultură și umanitate.

Cu drag: Vasile.

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris față și verso, unde are imprimată anvelopa AÉROGRAMME • PARAVION și, cu cerneală albastră, adresa expeditorului „Vasile Posteuca / Box 105 / Mankato, Minnesota / 5600, / U. S. A” și a destinatarului „Mr. / Stan M. Popescu / Bartolomé Mitre 2669 / Buenos Aires / Argentina”. Semnătura și post-scriptum (scris de-a lungul marginii din prima pagină) cu cerneală albastră.

*

Mankato, Minn[esota], 9 Februarie 1968

Dragă Ovidiu,

Mă sbat demult să-ți răspund la ultima scrisoare, atât de clară și plină de nădejdi și tristeți. Stau cu scrisorile vraf pe masă și mă ceartă. Niște congrese profesionale de Crăciun, apoi pregătirea și corecturile volumului meu de poeme *În Marea și-n Mormintele din noi*. Îl vei ceti și cred că ai să admiți, măcar la nivelul adânc al inimii, că simboalele și arhetipurile folclorice în care m-am refugiat nu întunecă cerul de altădată, nu sting flăcările credinței. Totul e cu cheie, pentru inițiați: pentru cei ce știu, cum îmi place mie să definesc.

Apoi a venit DRUM. Eu fac singur expediția. Acum am terminat, dar trebuie să mă apuc de numărul nou. În plus e catedra, corecturile, studenții, colaborarea mea la ziarul „America”, la alte reviste, corespondența. Și nu în cele din urmă: viața, cu amarurile ei. Acum, la 24 Martie voi fi la New York, la o mare manifestație de protest și afirmare pentru Basarabia și Bucovina de Nord (la Națiunile Unite). O aranjează Dr. Cârjă. Eu reprezint Țara Fagilor. Așa că vezi: toate astea m-au priponit, tăindu-mi bucuria unei ore de sfătoșenie și incursiuni spirituale cu tine...

Nu e mare lucru de făcut, în afară de drumul interior, de regăsirea fiecăruia pe dimensiunea spirituală, de prezentă și dreaptă mărturie. Nu noi vom vedea biruința. Văd de aici că masonii și jidanii sunt așa de tari, țin cu gheare totul, atât de bine, încât balanța puterii de azi va mai dura. Și ea e clară: masoneria care a creat și nășit comunismul, pentru a doborî creștinismul, ține la colaborarea cu Rusia, la coexistență. De la 1945 încoace au fost distruse numai regimuri catolice și prăbușiți regi. Jurământul masonilor e că vor spânzura ultimul rege cu mațele ultimului preot creștin. Gândește bine: Peron (în Argentina), Catolicii în Cuba, regii în România, Bulgaria, Jugoslavia, Grecia, Italia. Răsturnarea catolicilor în Vietnamul de Sud. Toate arată bine că războiul de azi se duce de către forțele negre (masoni și jidani) și roșii (jidani, masoni și comuniști) în contra lui Hristos.

Și tragedia e că prinții creștini sunt înregimentați masoneriei. Catolicii fac excepție, dară au pornit și ei pe linia burții, a pilulelor contraceptive, a lașității în fața jidanilor. Cardinalul Ottaviani la Roma a fost trântit la pământ. Cu el Biserica lui Hristos pierde stâlpul de mijloc și intră în prigoană.

În această situație, noi trebuie să ne menținem pe linia de plutire, să ne adâncim certitudinile spirituale, să scriem pentru generațiile viitoare. Pentru azi nu-i nimic de făcut, la suprafață. Un producător de filme a sfârșit filmul *Camelot* (din legendele Graalului, în jurul Regelui Arthur) cu o idee splendidă. Cavalerii mesei rotunde s-au risipit, s-au prostit, dar, ca nădejde nouă, vine la urmă un fecioraș, umil, dar bine legat, și spune: vreau să devin cavaler al Mesei Rotunde. Și Regele Arthur îi designează misiunea și direcția: Behind the lines! În spatele frontului. În ascuns, fără reclamă și amploare. Cruciatismul anonim...

Cred că aci suntem noi. Cine se regăsește în această metaforă înseamnă că mai are în el lumină din cutremurătoarea lumină a lui Moța, a Căpitanului. Acum ne trebuie icoana și sfântul ajutor al Arhanghelului. Unde unul din noi se găsește și se mântuiește, se vindecă și lumea de rănilile păcatului și ale prostituției iudaice.

Mă opresc aici, deoarece amândoi, cred mult, gândim la fel, chiar dacă ne rănesc și ne separă cuvintele. Te rog mai trimite ceva versuri. Menține-le la sborul pe verticală.

Scrie-mi de-ai primit DRUM și volumul de poeme. Volumul de poeme a fost expedit din Spania. Are să bată cu picioarele cât aleargă soarele. Dar va ajunge. Vezi și la Emil, de l-a primit el. Nu am adresa lui Cârdu. Poți să mi-o dai?

Cele mai dragi saluturi, la toți, Tianei și lui Emil, lui Niculai Popa și Cârdu. Pe tine te îmbrățișez, rugându-te ca un frate să nu fii trist că suntem săraci. Nu știu de tine, dar eu am depus jurământul sărăciei în noaptea aceea, în biserica Sf. Ilie-Gorgani, pe sicriul lui Moța și Marin. Jurământ care mi-a ars măduva. De atunci, ori de câte ori mă las ispitit de materie, Dumnezeu mă izbește în mod vizibil: îmi ia tot. De aceea, sunt hotărât să nici nu mă gândesc la materie. Totdeauna am avut de-ajuns ca să trăiesc decent, onorabil. Și sunt tare bucuros că pot da și ajuta, în toate părțile, chiar fără discriminare. Datul mă ține tânăr și optimist, în legătură cu mulți frați. Dar esențialul în dat e că încerc să mă țin în legea sărăciei. De la sărăcia materială și fizică, până la sărăcia cu duhul (cerută pentru experiențele mistice, ale vederii interioare) în care binevoiește Dumnezeu să se arate omului, acest exercitium ad integrum al postului negru și al luptei cu materia, ne cumenică din sfânta aprehensiune națională și mistică a generației noastre, generație cum planeta nu a avut și nu are încă în contemporaneitate.

Deci, dragă Ovidiu: fii mândru și bucuros, cu voie bună. Hai să fim această oaste aleasă „behind the lines”. Eu i-am zis odată, într-un articol: „zidirea la celălalt capăt al podului”. Un sat zidea în evul mediu un pod. Și antrepriza a luat-o dracul. Tot ce clădeau ziua se surpa noaptea. Dracul lucra surparea. Atunci un om care se ruga și a avut o viziune mistică a venit cu ideea că ar fi bine ca cei aleși să înceapă a zidi la celălalt capăt. Pe celălalt mal. Și metafora, ca sens filosofic, e formidabilă. Cum n-avem acces la suprafață, în câmpul politic, noi zidim la celălalt capăt. Suntem, cumva, guvernării din marea și eterna opoziție, anonimii binelui, cenușarii dragostei și dreptății românești, care vom birui din morminte. Dar ce contează toate astea, pe lângă anafura sfintei lumini și știri?

Na, că am spus prea mult! Cu drag, din nou: Vasile Posteuca

Notă: Text dactilografiat pe o coală de hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris față și verso, semnătura cu cerneală albastră.

*

Stan M. Popescu, către Vasile Posteuca

26 Februarie 1968

Dragul meu Vasile,

Te înțeleg bine și eu mă văd uneori învâlmășit de ocupații ciudate, variate, neașteptate, care se îngrămădesc așa cu duiumul, obligându-mă să nu pot face față la toate. Eu te admir că mai crezi în manifestațiile de protest și afirmare a drepturilor noastre împotriva comuniștilor! Pe occidentali îi interesează o ceapă degerată de noi, lituanieni, poloni sau unguri. Ei, ca și englezii, francezii „e tutti quanti”, luptă pentru menținerea unui „statu quo”. Vor să mai salveze ce mai pot salva, dar nu se mai gândesc – nici pe departe! – la eliberarea țărilor ocupate! Jidani au reușit să se împartă în două, cu bună înțelegere: o parte luptă pentru victoria comunismului, iar alta pentru stăvilirea lui. Oricine ar învinge, înving ei! Tot antisemitismul bolșevic este o scenă comică. Eu cred numai într-o intervenție a lui Dumnezeu. Altfel omenirea e pierdută, dacă se sprijinește pe elucubrațiile, ostentațiile de principii nobile și manevrele politicianilor. Intervenția Celui de Sus va veni numai prin rugăciunile noastre, ale celor umili, mici și pierduți în imensa masă a anonimilor.

„Behind the lines!” Aceasta este soluția: îmbrăcați în haina gris, cu geanta subsuoară, tăcuți, modești, muncind și rugându-ne! Restul este apă de ploaie. Am cetit niște cărți în ultimul timp, care mi-au luminat misterul apocalipsului. Nu mai putem aștepta „să sune iarăși goarna” aici pe pământ. Goarna a început să sune în ceruri!

DRUM nu a sosit încă. Nici Emil nu l-a primit. Adresa lui Cârdu: Calle Caseros 245, Caseros (Provincia de Buenos Aires). Emil invită mereu români la el acasă. Foarte des merge Popinciuc, Șeitan și Aretianu, cu care se înțelege foarte bine. Ici-colo mă invită pe mine și pe Niculai Popa. Și eu îi invit pe ei, pe Cârdu și Zisu.

Te felicit pentru MURIA O FRUNZĂ. E o poezie care m-a emoționat și înduioșat profund. „Și muria frumos, tăcută, / Bându-și ora de cucută...”

Ai dreptate cu sărăcia materială și fizică: e esențială. Energiile cheltuite pentru îngrămădirea aurului răpesc posibilitatea cheltuirii lor pentru sădirea virtuților. De câte ori mă plimb pe stradă, privesc cerul și mă rog ca Sf. Efrem Sirul. Mă gândesc că Domnul se va îndura de mine și-mi va păstra toată viața dorul de mântuire.

Îți trimit o caldă îmbrățișare,

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris pe o față și fără semnătură.

*

Vasile Posteuca, către Stan M. Popescu

Mankato, Minn[esota], 7 Martie 1968

Dragă Ovid,

Nu mai am multe de-ți scris. Vorbești același vocabular, al inimii regăsite. Contează de-acum între noi și pentru viitorul nostru, puterea de rugăciune, de umilință, de a vărsa o lacrimă pentru a obține îndurarea lui Dumnezeu.

Îmi pare nespus de bine de evoluția ta sufletească. Sunt puțini în generația noastră care să vadă atât de limpede drumul ce trebuie urmat. Fii mulțumit. Când scrii altora, adă-le mereu aminte de întrebarea centrală, de întoarcerea la Dumnezeu, la postul negru, la rugăciunea intensă, continuă. Pe urmă, toate vor veni. Dar fără aceste condiții, nimic nu va veni. Vom rămâne niște vânturători de vorbe stupide.

În fond, cred că Emil, mai mult decât ceilalți pe care-i amintești, știe de tainele de care mă las stăpânit eu. El e sfios, dar bun, văzător. Cred mult omenia lui. Ceilalți poate mai au drum de bătut, tocmai fiindcă nu se roagă, fiindcă nu vreau să-și țină viu dorul de mântuire.

Sper că în curând vei primi *În Marea și-n Mormintele din Noi*. Te rog anunță-mă imediat ce primești volumul din Spania. Mă tem că Nea Iancu Fleșeriu a făcut o mare greșală cu expediția volumelor. Eu i-am dat adresele, dar, cum el e ardelean tare de cap, a luat-o razna să facă cum crede el mai bine. Vom vedea.

Până una alta, trebuie să spun că e omul cel mai corect ca timp și bani, cu care am lucrat în acești ani de exil. Un adevărat cavaler. Corect, punctual.

Sunt semne că va veni Zamfira să mă vadă, la insistența Ambasadei americane din București. Eu am presat aicea prin oameni politici. Și, cum Zamfira nu mai e nevasta mea (a divorțat), ei au hotărât că singura soluție ar fi să vină ea întâi, ca vizitatoare. Am răspuns că agreez. Aștept, deci, surprize foarte plăcute pentru vară. Mare-i Dumnezeu...

Altfel, ce mai faci? Trimite ceva versuri pentru „Drum”. Ori eseuri. Salutări lui Popinciuc. Fii bun cu ei, toți. Arată lui Dumnezeu că tu vezi. Vederea se poate mijloci, da, ca un dar al inimii bune. Generația noastră a fost bătută, umilită. Și suferința e un rău sfătuitor. Ne trebuie răbdare multă. O bunătate infinită. Întru generația noastră a binevoit Dumnezeu...

Te îmbrățișez ca pe-un frate îngenunchiat de știrea interioară: Vasile Posteuca

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), pe o față, semnătura olografă, cu cerneală albastră.

*

Mankato, Minn[esota] / 3 August 1968

Dragă Ovidiu,

Pe data de 13 Iulie a ajuns Zamfira aicea. Cei douăzeci și șapte de ani au trecut ca spulberați de vânt. Suntem fericiți. Ne vom recăsători zilele acestea și ne

vom aranja situația legală în Statele Unite. Apoi ne vom sbate să ne aducem copiii. Eu mă simt adânc mulțumit pentru faptul că am adus-o prin generozitatea americană, prin intervențiile politice din Minnesota și de la Națiunile Unite, de la New York. NU am luat deloc contact cu politrucii României de azi și nu mi-am închinat steagul nici cu un centimetru. Precum nici nu intenționez s-o fac în viitor, mai ales că Zamfira aprobă pe deplin atitudinea mea tare, de la DRUM. Neamul de acasă, chinuit și dornic de libertate, ne vrea tari. NU dialoghiști și lichele. Suntem cu toții, cu toată planeta, la un punct de dezastru și pericol, când interesele familiare nu pot fi puse înaintea neamului și cu atât mai puțin înaintea lui Dumnezeu.

Cei din țară știu ce facem noi. Chiar dacă nu individual. Dar știu. Pentru ei gesturile și atitudinile noastre sunt indicații seismografice. Ei nu pot face mare lucru, dar nouă ne cer să facem totul, deoarece suntem liberi.

Am să las ceva loc să-ți scrie și Zamfira. Ea mi-a povestit că ai fost la dl Colonel Băluță în casă și că toată familia lui se interesează cu mare drag de tine. Mie, Băluță mi-a botezat băiatul, pe Doru. Acum e bolnav. Suferă de trahom. Cere medicamente. Îi vom trimite ceva imediat ce ne mai aranjăm.

Cartea de amintiri legionare cred că o voi primi și eu prin Ciuntu. Din poziția mea, eu nu mai pot face politică. Îmi ajunge lupta ce-o duc din poziția mistică pentru Dumnezeu și linia creștină care e atât de prigonită în America materialistă a lui Earl Warren și a rechinilor banului.

Adresa lui Maței (pe care o am eu: 147 George Street, Toronto, Ontario, Canada). Pentru DRUM, te rog, scrie când poți și ce vrei. Te rog însă fii bun și evaluează nivelul nostru, ca și lipsa noastră de spațiu. Important la noi e mărturia și prezența în luptă, la creasta cotidianului. Spune-i lui Mardarie să-mi dea adresa pe care îi pot trimite revista. Am două adrese și mi se par cam fistichii. El nu dă niciun semn. Îi public în numărul viitor un fragment din *Victimă nevinovată*.

Lui Emil, te rog spune-i toată dragostea mea de frate necăjit. El o știe bine pe Zamfira. O sărutare de mână Tianei. Le scriu cât de curând.

Te felicit pentru apartament. Asta e un lucru bun. Noi urmează de acum să ne cumpărăm casă și să ne așezăm un pic, în destinul nostru fără destin.

Cu o îmbrățișare de frate: Vasile Posteuca

P. S. Cartea de poeme *În Marea și-n Mormintele din noi* ți-am trimis-o cu dedicație, de la inimă. Nu mai am alt exemplar. Te rog citește-o de la Emil ori Mardarie. V.

Notă: Text dactilografiat pe hârtie albă, format A4 (31 x 19,2 cm), scris față și verso, unde are imprimată anvelopa AÉROGRAMME • PARAVION și adresa expeditorului „Vasile Posteuca / Box 105 / Mankato, Minnesota / 56001, / U. S. A” și a destinatarului „Mr. / Stan M. Popescu / Bartolomé Mitre 2669 / Buenos Aires / Argentina”. Semnătura lui Vasile Posteuca, post-scriptum și scrisoarea Zamfirei, olografe cu cemeală albastră.